

Och nu jag blicken sluter
från dagens irrande färd
och gästar i stilla minuter
din egen förborgade värld.
(Karlfeldt)

Det är en andakt att få komma innanför dörrarna till det Thulinska hemmet vid Karlavägen 61.

Dagens hets och oro stannar utanför: därinne strömmar endast harmoni, skönhet och själskultur. — Denna soliga atmosfär har skapats av två ovanliga personligheter, makarna Carl och Bertha Thulin.

Är det inte egendomligt att tänka sig, att en människa som framlever ett långt liv i fysiskt mörker, ändå kan leva ett oändligt mycket händelserikare och människovärdigare liv än mången seende.

Man behöver inte umgås många timmar med Carl Thulin för att upptäcka att det är möjligt.

Till det yttre en modern, elegant affärsman, sitter herr Thulin i soffhörnet i sin charmananta rokokosalong och berättar med stillsamma ord om sina livserfarenheter och sitt livsverk: stiftelsen De Blindas Bokfond.

»Utrikesresorna har varit bland mina största nöjen», säger han. »Bland annat har jag ridit över Pyrenéerna och varit uppe på toppen av Cheopspyramiden. Man är inte så handicapad ändå, fastän man är blind... Italien älskar jag särskilt, och folket där. De har ett så utomordentligt fint utvecklat känsloliv.»

»Ja vet ni, det var fullkomligt rörande att se hur italienarna bemötte min man!» — Fru Thulin berättar på sitt humoristiska sätt en liten episod från en resa i södern: »Vi var på ett besök i Vatikanen, min man och jag. Min man hade just gått fram till en skulptur och lät sina händer glida över den för att få njuta av dess vackra form, då en vaktmästare störtade fram för att säga att det var förbjudet att vidröra föremålen. 'Men min man är blind', sade jag, 'det här är den enda

ISA GRIPENBERG:

EN LJUSETS GÄRNING I MÖRKER

Den egna olyckan ökar förståelsen för andras nöd: Stiftelsen "De blindas Bokfond", som hjälper intellektuella blinda till studier, har skapats av en blind, Carl Thulin

Överst: Blindskrift består av upphöjda punkter. Vackert och lätt låter herr Thulin handen glida över papperet. Här läser han Gamle Hurtig ur Fänrik Ståls Sägner.

T. v.: Makarna Bertha och Carl Thulin i rokokosalongen i hemmet vid Karlavägen.

möjligheten för honom att få uppleva konsten.' Och ni skulle ha sett den där vaktmästaren! Med en sydlännings temperamentsfulla iver förföljde han oss sedan genom hela museet. Han tvingade min man att känna på varenda skulptur, han gav sig ingen ro, så vi blev alldeles utmattade till sist av hans gränslösa älskvärdhet.»

»Jag antar att herr Thulin förstår italienska?»

»Javisst, italienska har alltid varit mitt favoritspråk. Men jag har också studerat grekiska, tyska, franska och engelska. Nu har jag de senare åren tagit itu också med finska, men där är jag ju förstås ännu i början. Förresten», herr Thulin reser sig hastigt upp ur soffhörnet »ni måste få se Cannellius' finsk-svenska lexikon i blindskrift, ni som själv är finska, och Fänrik Ståls Sägner! Av den har vi nyligen skickat

ett 70-tal exemplar till Finlands krigsblinda. Många bland dem är också intresserade att lära sig svenska, och då kommer det nya lexikonet väl till pass... Kom in här varsågod!» Han visar mig vägen in till ett arkivrum, där vägghyllorna från golv till tak är radade med väldiga volymer i blindskrift. »Ser ni, en så här liten bok i vanlig skrift motsvarar alla de där banden i blindskrift»; herr Thulin pekar på en hylla med en lång rad tjocka böcker.

Jag får Fänrik Ståls Sägner i handen. Man undgår inte att bli gripen när man ser den i blått och vitt vackert inbundna boken, och de många bladen med upphöjda punkter.

»Får jag be herr Thulin läsa någonting för mig?»

»Så gärna!»

Han slår upp en sida. Det råkar vara »Gamle Hurtig». Varligt och lätt glider handen över papperet, så lätt att den tycks sväva fram, och med ett finger känner han strax de olika punkternas kombinationer. I ett relativt snabbt tempo läser herr Thulin samtidigt upp innehållet i skriften, samma tempo som en seende person måste hålla för att kunna läsa tydligt och samvetsgrant.

»Var det inte svårt att lära sig blindskrift?»

»Det var inte bara svårt: Det var direkt motbjudande i början. När man som jag blir blind som fullvuxen (jag var i tjugoårsåldern när jag började få ont i mina ögon) fordras det ett kolossalt tålamod om man skall lära sig den här skriften, som består av sex punkter i sextiotre olika kombinationer. Men kan man den en gång, har man ju en oskattbar glädje och nytta av den. Och till all lycka är systemet internationellt och användes gemensamt för alla språk. — För blindfödda barn däremot är det enkelt att lära sig blindskrift, och för ett kinesbarn är den mycket bekvämare att lära, än den kinesiska skriften.»

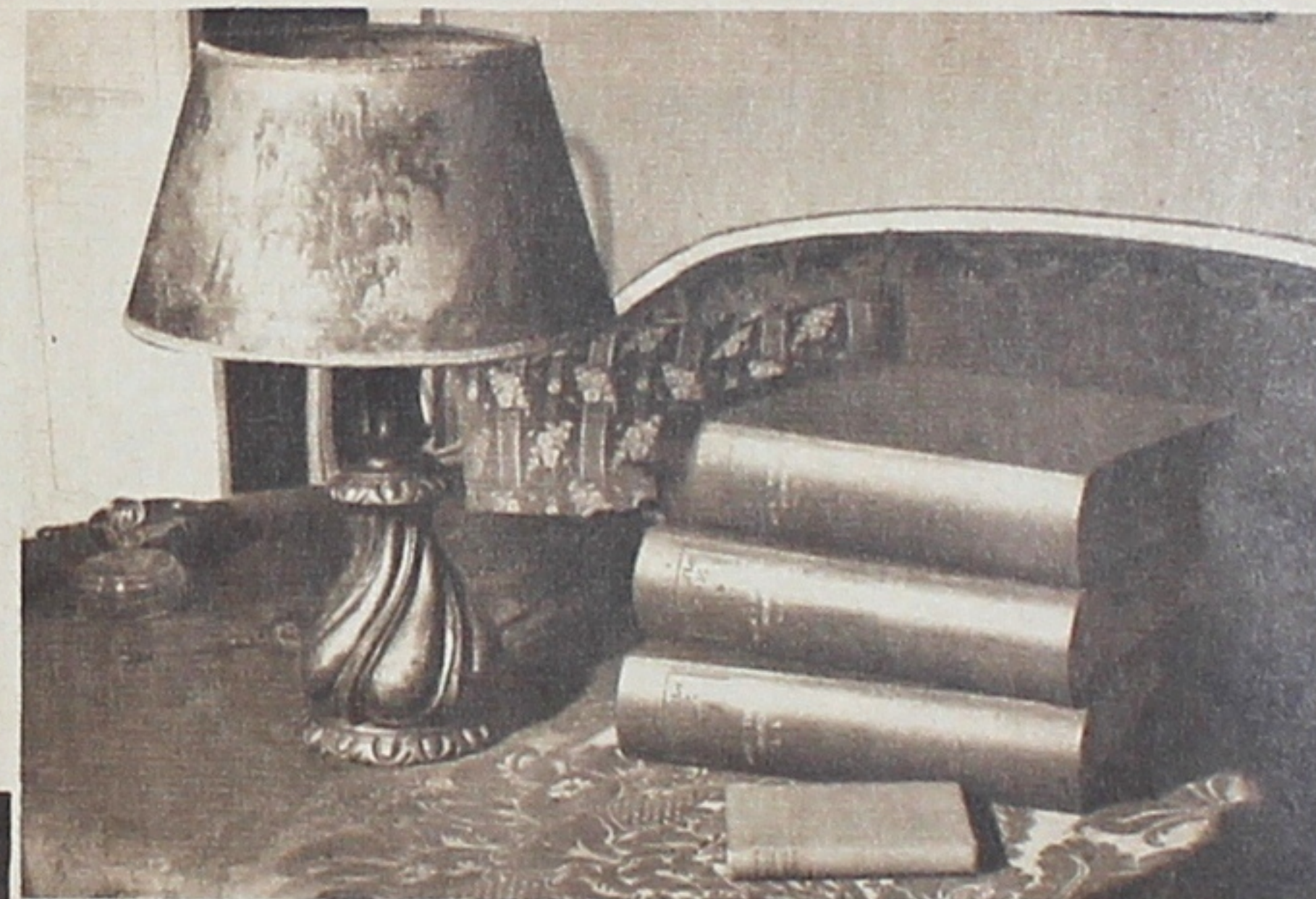
»Vet ni vad en släkting en gång sade till min man», börjar fru Thulin medan hon med milt våld för oss tillbaka till salongen. »Jo det var en åttioårig barse överste, som vi en dag sammanträffade med på gatan. Han stod och beklagade sig över att han blivit sömnlös. 'Varför läser du då inte på nätterna?' frågade min man honom. 'Läsa och läsa', röt översten med dånande röst, 'det säger du din fan som kan läsa med fingrarna.' Vi har många gånger undrat vad gatupubliken tänkte om saken.»

(Forts. å sid. 37.)

T. v.: En blind kan uppleva konsten genom att låta händerna glida över en skulptur. På detta sätt har herr Thulin kunnat njuta av Italiens rika konstskatter.

Nedan: Friherrinnan Isa Gripenberg ber herr Thulin läsa något för sig. Han gör det i ett tempo som motsvarar en seendes vid tydlig och samvetsgrann läsning.

Ovan: Blindskriften blir givetvis mycket voluminös. Jämför Cannellius' svensk-finska lexikon i vanlig skrift och blindskrift, där det omfattar tre omfångsrika volymer.

Nedan: Herr Thulin är en modern affärsman med allt vad det innebär av kontakt med yttervärlden. Här antecknar han sina telefonsamtal i ett aluminiumblock med specialrutor.

